

Munkamánia

Néhány évvel ezelőtt a Balatonon nyaraltunk. A parton feléve hallom, hogy a szomszéd gyékényen megszólal a mobil. Mellette egy tízévesforma fiúcska, mama és papa bent, vagy ötven méterre a bójánál lubickol. Fiúcska felveszi, majd kiabál: „Papa, a Kovács bácsi!” A válasz nem az, hogy „Tedd le, majd visszahívom”, hanem: „Mondd meg neki, hogy ezt az összeget ide és ide tegye át, hívja fel ezt és ezt stb.” A parton, száznyi fürdőző füle hallatára, a vízből távívóltva bonyolították a többmilliós üzletet.

A diagnózis: krónikus munkamánia.

Olyan, mint az alkohol. Az angol szóhasználat (workaholic) hajaz is erre. Nem szabadulsz tőle, és rövid úton kikészít. Állítólag főleg a folytonosan önmegvalósító, bizonyításvágytól fűtött férfiakat érinti.

Van, amikor valós alapokon nyugszik. Amikor többmilliárdos cég ügyvezetője, bankigazgató vagy miniszterelnök vagy. Nincs mit tenni. A naptár tele, van, hogy félórán belül három megbeszélést is rögzít Marcsika (aki persze négykor behúzza maga mögött az ajtót). Fontos emberek, fontos telefonok, éjjel-nappal. (Kinek fontosak?) Vagy csak fontoskodnak, és te bedőlészel nekik? Vagy bedől a cég, mert egyetlen napra el mertél menni pihenni? Átvernek, elviszik a NAGY bizniszt, míg a nagydolgodat végzed? A népgazdaság a te „lazaságod” miatt (=elvitte a gyereket a meccsre) merül alá a mélybe? Nincs mit

tenni. Rendszerint három mobiltelefonod van. Az egyiket a partner hívhat éjjel-nappal, a luxus wellness-hétfvégén is ott rezeget a medence partján. A másik a publikus, de ezen ki a fene hívna téged? A harmadik (a legkeisebb, mely egész nap le van halkítva) a családi forródrót, mely épp most készül kihűlni. Fülelen Bluetooth-láhangosító, a huszonegyedik század férfias ékszere. Vagy azért, mert a piszocúrban mindkét kezre szükség van, vagy azért, hogy csak lássák te vagy valaki. Közben minden este már csak az alvó gyereked álmában is szemrehányó arcát látod, amikor hazatérsz. De megnyugtat, hogy ma is FONTOS ember voltál!

A másik típus, aki SZERETNE valaki lenni.

Valójában szürke égén, aki a munkát napi félórán is elvégezhetné, akatologatás közben rájön, hogy a tollak az asztalon már megint nem derékszögben állnak. Ezért mindig rohan, ebéd közben, a metrón telefonál, koncerten (ha jár egyáltalán) az ő csipogója szólal meg, és miközben leáll a zenekar, zavartan sunnyog kiélele. (Pedig a szomszédot kérte meg, időnként csörögjön már rá.) Folyamatosan kompenzál. Hogy lássák. Hogy ő elfoglalt, semmire sincs ideje, mert ő igenis VALAKI.

Mit akarsz ezzel leplezni, barátom? Hogy nincs már életed? Hogy a haverok évek óta nélkülöled vedelik a pilzenit? Hogy un az asszony, meg te is őt? Hogy nincs miről beszélgetned a gyerekkel? Hogy már a bélyegkörbe sem tudsz elmenni, pedig régebben az volt a szórakozásod? Így legalább lehet elfoglaltságra, fontosságra hivatkozni. A munkamánia mindent megold (?) És persze, a „workaholizmus” ugyanúgy öl, butít.... mint félyekony társa.

A társadalom tetszik, nem tetszik, úgyszólván a maga munkamániáit. Fel sem tűnik, máris beálltál a sorba. Vedd már észre, hogy van egy másik életed is, fogd az akatatláskodat, vágd be a Bluetooth-ot a karkába, és menj haza! Talán még van visszaút...

Dr. Szekáncz Zoltán
Reumatológiai Tanszék

